



תת"ע 4812/02/18 - מדינת ישראל נגד עזריקם גנות

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 4812-02-18 מדינת ישראל נ' עזריקם גנות

לפני כבוד השופטת רות פלג בר-דיין	המאשימה:
מדינת ישראל	נגד
עזריקם גנות	הנאשמים:

החלטה

בקשה לתשלום הוצאת משפט לפי סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. (להלן: "חוק העונשין")

ביום 30.8.17 הוגש כנגד המבקש דן כתב אישום המייחס לו עבירה כי בעת שנהג ברכב ובהתקרבו למעבר חצייה, לא אפשר להולך רגל שחצה במעבר להשלים את החצייה בבטחה, בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה התשכ"א 1961.

ביום 14.6.18 זוכה המבקש - **זיכוי מחמת הספק** - מהעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום.

לאחר זיכוי, עתר המבקש להוצאות משפט. בבקשתו ביקש העותר להורות לאוצר המדינה לשלם לו הוצאות בגין הגעתו לדיונים, אשר לטענתו הצריכו ממנו להפסיד זמן, שלושה ימי עבודה והוצאות הגעה.

בפועל התקיימו שני דיונים בלבד, שעה שהכרעת דין ניתנה בהעדר הצדדים ובה הוריתי על ביטול דיון מיום 21.6.18.

סעיף 80 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי



סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 בסכום שייראה לבי המשפט; במשפט שמתנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור"

בע"פ 1382/00 עמית בן ארויה נגד מדינת ישראל, שם התייחס בית המשפט העליון לסוגיית פסיקת הוצאות בעבירות תעבורה ובפרט עבירות תעבורה מסוג ברירת משפט בגין הנאשם בחר להישפט:

"הדברים האמורים נכונים במיוחד בנוגע לעבירות תעבורה מסוג של ברירת משפט. מדובר בעבירות קלות שעונשן קנס, והן אינן נושאות עמן סטיגמה פלילית. בהתחשב בכך, ונוכח השאיפה להקל את המאבק בעבירות התנועה הכוללות פוטנציאל לפגיעה בגוף וברכוש, קבע המחוקק סדרי דין מיוחדים של ברירת משפט, שתכליתם לעודד תשלום קנס ללא התדיינות, לפיכך תשלום הקנס נחשב להודאה באשמה, להרשעה ולנשיאה בעונש. לעומת זאת אם בחר המקבל הודעת תשלום קנס להישפט, הנטל על התביעה לשכנע כי ביצע את העבירה...זכותו של אדם לבחור במשפט ולהילחם על חפותו גם בעבירת תעבורה, ואולם הבוחר להישפט נוטל על עצמו סיכוי לזיכוי אל מול סיכון שיהיה עליו לשאת בהוצאות משפט: אם יזוכה תוך קביעה שלא עבר עבירה, כגון אם יתברר כי המעשה לא היווה עבירה, או שהנאשם לא היה מי שביצע את העבירה, והוא הועמד לדין ברשלנות או בשל טעות טכנית או בירוקרטית, כי אז ניתן להניח שככלל, ובכפוף לנסיבותיו של כל מקרה, יזכה הוא בשיפוי בגין הוצאות הגנתו. לעומת זאת במקרים שבהם זוכה הנאשם זיכוי "טכני" מחמת היעדר הוכחה, כגון כאשר לא הצליחה התביעה להביא עד מרכזי, או כאשר לא נמצאה הראיה הטובה ביותר להוכחה בלא קביעה פוזיטיבית כי הנאשם לא ביצע את העבירה, הרי ככלל ובהיעדר נסיבות חריגות, כגון התרשלות של ממש מצד התביעה, לא ישופה הנאשם בגין הוצאותיו." (ההדגשה אינה במקור - ר.פ.ב.) זוהי בעינינו נוסחת האיזון הראויה בין זכותו של אדם להגנה במשפט לבין האינטרס".

נוכח האמור, ולאור העובדה שהנאשם זוכה מחמת הספק, לא התרשמתי כי הדו"ח נרשם ברשלנות ובקיצוניות שאינה סבירה. שיקול הדעת באשר לרישום הדו"ח לא היה חריג בנסיבות העניין.

אשר על כן אני דוחה את הבקשה להטלת הוצאות על המאשימה.

אין צו להוצאות.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח תמוז תשע"ח, 11 יולי 2018, בהעדר

הצדדים.

עמוד 2

